

USA's nye forsvarsstrategi

Hovedtræk med danske perspektiver

Henrik Breitenbauch & Mark Winther · December 2019

Dette baggrundspapir er en del af Center for Militære Studiers forskningsbaserede myndighedsbetjening for Forsvarsministeriet og de politiske partier bag forsvarsforliget. Baggrundspapiret præsenterer USA's forsvarspolitiske strategi og diskuterer dens konsekvenser for Danmark.

Center for Militære Studier er et forskningscenter på Institut for Statskundskab på Københavns Universitet. På centret forskes der i sikkerheds- og forsvarspolitik samt militær strategi. Forskningen danner grundlag for forskningsbaseret myndighedsbetjening af Forsvarsministeriet og de politiske partier bag forsvarsforliget.

Dette baggrundspapir er et analysearbejde baseret på forskningsmæssig metode. Baggrundspapirets konklusioner er ikke et udtryk for holdninger hos den danske regering, det danske forsvar eller andre myndigheder.

Læs mere om centret og dets aktiviteter på:
<http://cms.polsci.ku.dk/>.

Forfattere:

Centerleder, ph.d. Henrik Breitenbauch
Militæranalytiker, major Mark Winther

ISBN: 978-87-7393-844-7

Indhold

Indledning – en ny amerikansk forsvarsstrategi 04

Hvad siger strategien? 06

Mere slagkraftige militære kapaciteter 08

Alliancer og partnerskaber 09

Reformer i forsvarsministeriet 10

Hvad betyder strategien for Europa og resten af Verden? 12

Europa inklusive Arktis 14

Stormagtsrivalisering i resten af verden 16

Danske konsekvenser 18

Indledning

En ny amerikansk forsvarsstrategi

For Trump-regeringen defineres verdenspolitikken af stormagtsrivalisering. Det peger på en verdenshistorisk æra, som er mere præget af sikkerhedspolitik og spændinger end af økonomisk samarbejde og integration. Med udgivelsen af først en ny national sikkerhedsstrategi (i 2017) og nye nationale forsvars- og militærstrategier (2018) har Trump-regeringen analyseret verdenspolitikken nye vilkår og på baggrund af de nye strategier efterfølgende lanceret nye initiativer i amerikansk udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik.

Dette baggrundspapir præsenterer den forsvarspolitiske strategi og diskuterer de danske konsekvenser. Den er af særlig betydning for dansk, europæisk og transatlantisk sikkerhedspolitik. Det er den, fordi USA's militær spiller en afgørende rolle for dansk, europæisk og global sikkerhed, og fordi amerikanske strategiske (forsvarspolitiske og militære) prioriteringer spiller ind i Danmarks nærområde, fra Rigsfællesskabet i nord over Atlanten til Østersøen og ned til Middelhavet. Og det er den, fordi de logikker og prioriteringer, der følger af strategien, også vil skabe rammer for strategiske prioriteringer i NATO, i dansk forsvarspolitik og blandt vores andre nære allierede.

Målsætningen for den nye amerikanske forsvarsstrategi er at kunne 'konkurrere, afskrække og vinde' militært i fremtidens internationale sikkerhedsmiljø.¹ Strategien fastlægger den fremtidige retning for amerikansk forsvarspolitik og peger på en nyordning af det amerikanske forsvar.

Overordnet er forsvarsstrategien en understøttelse af Trump-regeringens nationale sikkerhedsstrategi. I forhold til den tidligere sikkerhedsstrategi, som blandt andet havde

terrorisme og såkaldte slyngelstater på toppen af dagsordenen, så ser den nuværende sikkerhedsstrategi med geopolitiske øjne en verden, hvor den væsentligste trussel og udfordring i lang tid fremover vil handle om stormagtsrivalisering mellem USA, Kina og Rusland. Dermed er lande som Nordkorea og Iran og terrororganisationer som Islamisk Stat flyttet tilsvarende ned på dagsordenen.

Mens sikkerhedsstrategien 'ejes' af præsidenten og udgør det højeste niveau i hierarkiet af amerikanske sikkerheds- og forsvarsrelaterede strategidokumenter, så findes der under den en række delstrategier, som rangerer under forsvarsministeren. Ud over forsvarsstrategien er der den underliggende, men generelle, nationale militære strategi (også 2018) samt mere specifikke delstrategier, som eksempelvis omhandler atomvåbens og ballistisk missilforsvars roller i amerikansk forsvarsstrategi. Forsvarsstrategien danner sammen med den generelle politikudvikling i det amerikanske forsvarsministerium grundlag for de konkrete regionale politikinitiativer, herunder deres budgetrammer. Det gælder eksempelvis *European Deterrence Initiative*, som indeholder budget og planer for den øgede amerikanske militære tilstedeværelse i blandt andet Østersøregionen siden 2014.

De usædvanlige forhold omkring Trump-regeringen betyder, at der efter forsvarsminister Mattis' afgang i december 2018 er usikkerhed om særligt den rolle, allierede og partnere spiller i strategien. Men i sommeren 2019 er den stadig omdrejningspunkt for udvikling af politik på alle niveauer i det amerikanske forsvarsministerium og forsvar.

Oversigt over militærbaser i Baltikum og Polen, som benyttes af USA som en del af European Deterrence Initiative (EDI)

samt multinationale battlegroups i NATO's Enhanced Forward Presence (EFP) ²

ESTLAND

LETLAND

LITAUEN

HVIDERUSLAND

POLEN

Hvad siger strategien?

Strategien tager udgangspunkt i en skrøbelig og uforudsigelig international sikkerhedssituation, hvor fælles regelsæt og aftaler overholdes i mindre grad end tidligere. Det skaber et miljø, som i lang tid fremover vil være præget af stormagtsrivalisering – særligt mellem USA, Kina og Rusland.

At Kina nævnes først understreger, at USA i stigende grad ser dette land som et sikkerhedspolitisk problem. Rusland nævnes umiddelbart efter Kina og med mere tyngde end i tidligere strategier: USA har et væsentligt og forøget fokus på Rusland. Iran, Nordkorea og terrororganisationer som Islamisk Stat nævnes fortsat. Men prioriteringen er klar: først Kina og Rusland, dernæst Nordkorea og Iran og til sidst terrorisme.

Strategien siger det meget eksplicit: 'Strategisk konkurrence mellem stater, ikke terrorisme, er nu den primære bekymring i forhold til amerikansk national sikkerhed'.³

Strategien handler dermed mere om en geopolitisk kamp end om terrorbekæmpelse og nationsopbygning i skrøbelige stater. I stedet for at det er relationerne mellem stærke og skrøbelige stater, som definerer sikkerhedspolitikken, så er det atter relationerne mellem de stærke stater, som er i fokus.

Strategien påpeger, at det fremtidige militære operationsmiljø indeholder en bred vifte af problemstillinger.

Det inkluderer alt fra hybridkrige til egentlige (konventionelle, mellemstatslige) krige, over

Test af ny amerikansk droneeliminerings teknologi

Luftfoto af det amerikanske flyvevåbens base
Ramstein beliggende i Sydvesttyskland.

udfordringer inden for andre domæner som cyberspace og rummet til en militærteknologisk udvikling (og spredning), som går stadig hurtigere, og endelig til nye og ændrede koncepter for krigsførelse. Strategien identificerer ét overordnet, militært svar på alle disse udfordringer. Kodeordet er, at det amerikanske forsvar skal være **strategisk forudsigeligt** (for venner og fjender), men samtidig **operativt uforudsigeligt** (for modstandere og fjender).

Strategien påpeger, at USA for at vinde i fremtidens operationsmiljø – for samtidig at kunne håndtere stormagts-rivalisering, revisionistiske lande (såsom Rusland), slyngelstater og terrororganisationer – må fastholde sin militært

fordelagtige position. Derfor skal det amerikanske forsvar forbedre sin **militære konkurrenceevne**. Med det formål opstiller strategien tre primære indsatsområder.⁴

For det første vil den skabe mere slagkraftige, robuste og indsatsparate **militære kapaciteter**, som samtidig er bedre i stand til at udvikle sig hurtigt (ikke mindst teknologisk).

For det andet handler det om at effektivisere og udbygge samarbejdet med **allierede og partnere** – og om at tiltrække nye – for at få større gavn og udbytte af alliancer og partnerskaber.

Endelig skal **reformer** inden for det amerikanske forsvarsministeriums område sikre et mere strategisk tænkende militærbureaukratisk system.

Indsatsområderne gennemgås på de følgende sider.

Mere slagkraftige militære kapaciteter

Den øgede militære konkurrenceevne skal sikre, at USA råder over tilstrækkeligt slagkraftige og indsatsparate militære kapaciteter til at sikre et afgørende militært forspring på alle områder – i enhver tænkelig konflikt. Det skal sikres ved en acceleration og budgetforøgelse med hensyn til udviklings- og moderniseringsprogrammer for militære nøglekapaciteter, herunder forskning og udvikling samt indkøb af nye kapaciteter. Specifikt fremhæves modernisering af hele det nukleare område samt hurtigere udvikling af rum- og cyberkapaciteter, missilforsvar, avancerede autonome våbensystemer og kunstig intelligens.

Denne modernisering og udvikling af nye kapaciteter skal suppleres af nye og innovative militære doktriner og koncepter og en forbedret evne til hurtigt og fleksibelt at kunne flytte og indsætte amerikanske hær-, flåde-, og

flystyrker rundtom i verden. Endelig skal de, der arbejder i forsvaret, både civile og militært personel, være bedre uddannet og trænet, og deres viden og kompetencer skal udnyttes bedre. Strategien ønsker særligt, at toplederniveauet skal være mere intellektuelt og strategisk orienteret.

Der ikke noget revolutionerende i, at USA sigter mod forsvarskapaciteter som er stærkere end andre stater. Men fokusskiftet tilbage til stormagtsrelationer betyder, at USA vil være nødt til at øge investeringerne i både militær teknologi og konventionel indsatsparathed for at fastholde den relative fordel. Forsvarsministeriets budgetforslag for 2019 og 2020 indeholdt eksempelvis en samlet stigning i udgifterne til forskning og udvikling på næsten 50 %, fra ca. 74 til ca. 108 mia. dollars – en forøgelse på ca. 227 mia. kroner på to år.

B-21 Raider: nyt amerikansk langdistancebombefly under udvikling

Alliancer og partnerskaber

Alliancer og partnerskaber er værdifulde for strategien. Men de skal fremover give et bedre afkast og være mere fair over for USA, end det hidtil har været tilfældet.

I forhold til [Asien](#) og [Stillehavsområdet](#) handler strategien her om udvidelse: Nye partnerskaber skal forbedre den amerikanske evne til at kunne imødegå og begrænse kinesisk indflydelse i regionen.

Strategien anser [NATO](#) som den centrale ramme for, at USA kan håndtere udfordringen fra Rusland. Men strategien påpeger, at alliancen skal styrkes gennem tilpasning for at kunne forblive relevant. Samtidig skal NATO's formål, militære kapacitet og evne til hurtig beslutningstagen bringes i overensstemmelse med de udfordringer, som organisationen står over for, ikke mindst Rusland.

I [Mellemøsten](#) er ideen, at vedvarende koalitioner vil håndtere trusler og ustabilitet, herunder særligt terrorisme. Endelig skal partnerskaber med afrikanske lande støttes, med henblik på at de kan adressere væsentlige terrortrusler i [Afrika](#).

Det, der i fremtiden skal give USA bedre gavn af alliancer og partnerskaber, omfatter ikke mindst det, strategien

beskriver som større ansvarlighed og tilregnelighed inden for alliancerne. Det forventes eksplicit, at 'europæiske NATO-allierede lever op til deres forpligtelse om at øge forbruget på forsvarskapacitet, herunder på modernisering, for at styrke evnen til at kunne håndtere de sikkerhedsudfordringer, som alliancen står over for'.⁵ Derfor handler det også om mere avanceret og omfattende multinational (militær og politisk) planlægning og om forbedret [militær interoperabilitet](#) mellem USA og dets forskellige allierede og partnere.

Samlet peger strategiens ordvalg på et geografisk skift i fremtidig amerikansk 'forsvars-partner-tyngde'. I Asien skal der *udvides*, NATO skal *styrkes*, Mellemøsten skal *håndteres* gennem mere vedvarende koalitioner, og Afrika skal *støttes*. I overensstemmelse med stormagtskonkurrencen betyder det, at hensigten indbefatter et generelt fokusskift mod Asien og til dels Europa og væk fra Afrika og til dels Mellemøsten.

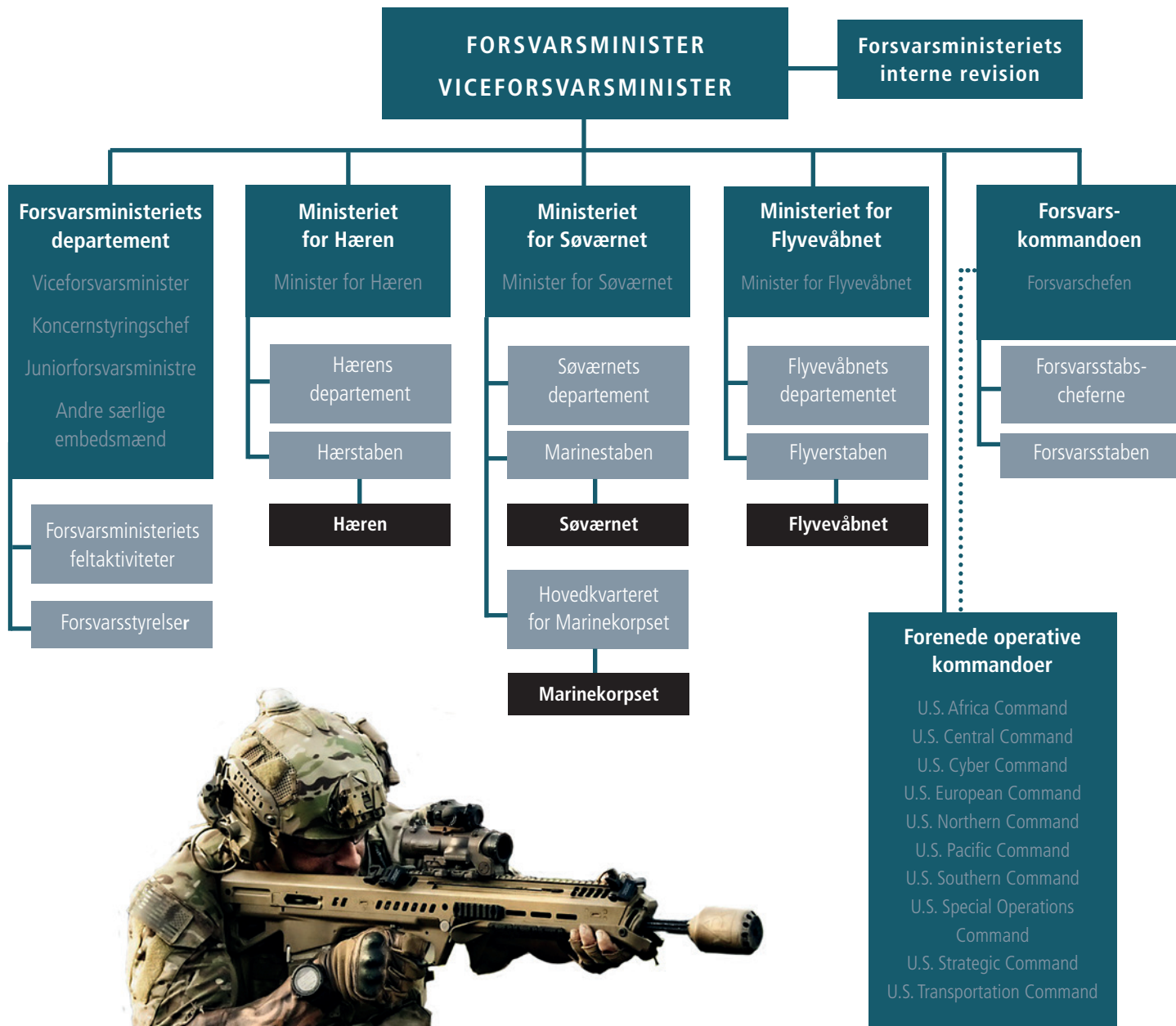

Den danske fregat Peter Willemoes (t.v.) integreret i den amerikanske hangarskibsgruppe Carrier Strike Group 2.

Reformer i forsvarsministeriet

Med det tredje indsatsområde skal Pentagon effektiviseres. Kodeordet på engelsk er 'operating at the speed of relevance'. Det vil sige udvikle kapaciteter, doktriner og koncepter med rettidig omhu. Samtidig skal ministeriet blandt andet være mere udviklingsorienteret og støttende i forhold til 'fundamentet for national sikkerhedsinnovation'⁶, hvilket ikke mindst omfatter amerikansk forsvarsindustri og det samspil, der er mellem industrien og ministeriet.

DET AMERIKANSKE FORSVARSMINISTERIUMS ORGANISATION⁷

General Dynamics' prototype på ny riffel til den amerikanske hær.

Hvad betyder **strategien** for Europa og resten af verden?

Gennem to verdenskrige og i de efterfølgende 70 år har amerikansk sikkerhedspolitik og militære kapaciteter haft direkte sikkerhedsmæssig betydning for Europa. USA anvender omkring en fjerdedel af sit forsvarsbudget på sin militære indsats og tilstedeværelse i Europa.⁸ USA bidrager med store dele af alliancens afgørende militære kapaciteter, herunder størstedelen af det atomarsenal, der findes i alliancen. USA har endvidere en række militære kapaciteter af strategisk betydning, som andre NATO-lande enten ikke har eller har meget få af, såsom strategiske bombefly, hangarskibe, missilubåde, overvågningssatellitter og interkontinentale missiler samt evnen til at gennemføre store luftbårne og amfibiske militære operationer.

USA er dermed NATO's militærstrategiske sværvægter og har samtidig evnen til flytte sin militære slagkraft rundt globalt. Samlet gør det amerikanske bidrag til NATO, at amerikansk forsvarspolitik og militære kapaciteter – samt hvorledes USA ser på NATO – har stor betydning for Euro-

pa. Derfor har en amerikansk forsvarsstrategi per definition betydning for de europæiske lande.

På det overordnede plan vil den nye forsvarsstrategi – for så vidt som den får lov at blive implementeret, og at amerikansk forsvars- og sikkerhedspolitik i øvrigt fremover vil flugte med den – få betydning for europæerne på især to områder. Det vil den dels i forhold til NATO's udvikling og dels i de andre dele af verden, hvor Europa og de europæiske lande har særlige interesser og udfordringer – eksempelvis i Mellemøsten og i Nordafrika. Det gennemgås nedenfor.

Soldater fra den amerikanske hær bydes velkommen, da de som en del af NATO-øvelsen Dragoon Ride krydser grænsen fra Polen til Tjekkiet. 29. marts 2015.

Europa inklusive Arktis

GRØNLAND

Siden 2014 er sikkerhedssituationen i Europa blevet forværret, og NATO's kollektive forsvar er igen tydeligt hjørnestenen i Vestens sikkerhed.⁹ Den nye sikkerhedspolitiske situation og kombinationen af USA's militære kapaciteter og evne til at reagere hurtigt gør, at værdien af amerikansk sikkerheds- og forsvarspolitisk engagement i Europa er steget – både bilateralt og inden for NATO.

Forsvarsstrategien og de efterfølgende investeringer og initiativer peger her på fremtidige udfordringer i forhold til NATO's politiske og militære funktionsevne. Når USA forøger budgetrammen for *European Deterrence Initiative*, så bliver det amerikanske pres for øget NATO-indsatsparathed endnu mere presserende. Det gælder eksempelvis det såkaldte 'fire gange 30'-initiativ – målet er, at NATO i 2020 skal have 30 mekaniserede bataljoner, 30 lufteskadriller og 30 krigsskibe parat til udsendelse med 30 dages varsel. Øget indsatsparathed er dyrt i sig selv – men hertil kommer, at USA som nævnt også øger tempoet i forhold til udvikling og anvendelse af ny militærteknologi. Selvom temposkiftet er rettet mod Kina og Rusland, så udfordrer det også de europæiske lande, ikke mindst fordi teknologien samtidig stiger i pris, så staterne får mindre og mindre for pengene.¹⁰ De europæiske allierede er således udfordrede af denne dobbelte ambitionsstigning: indsatsparathed for nutidens kapaciteter, og investeringer i fremtidens kapaciteter.

Forsvarsstrategiens fokus på at øge afkastet af alliancer og partnerskaber betyder på den ene side, at Europa er

blevet relativt seneste år, men måske fokus på de

til sikkerheden. Præsident Trump har tydeligt forstærket Obama-regeringens ønske om mere rimelig byrdedeling. Der er derfor ingen tegn på, at dette spørgsmål vil forsvinde i de kommende år.

vigtigere for USA de forøger også det amerikanske fokus på de europæiske landes bidrag

En tredje betydning for Europa og NATO er spørgsmålet om, hvor stor effekt strategiens geopolitiske fokus på Kina og Rusland kommer til at få andre steder. For Danmark gælder det eksempelvis i Arktis. USA, Rusland og Kina har alle store interesser i Arktis og har gradvist øget deres tilstedeværelse i området. Rusland har i længere tid arbejdet på at øge sin militære kapacitet mod nord. USA har varslet nye forsvarsinvesteringer i blandt andet Grønland og har genaktiveret sin ellers skrinlagte 2. flåde med fokus i det vestlige Atlanterhav og mod Grønland, ligesom NATO har besluttet at etablere et nyt hovedkvarter, som skal håndtere operationer i Nordatlanten. Sammenlagt er der udsigt til øget rivalisering, øget interesse og øget militær tilstedeværelse i Arktis. Dermed risikerer man, at Arktis ikke længere er et lavspændingsområde. Det kan markant indvirke på de sikkerhedspolitiske rammer for Rigsfællesskabet, herunder påvirke eksempelvis afklaringen omkring havsokkelafgrænsningen ved Grønland og give fornyet amerikansk opmærksomhed på blandt andet Thulebasen og dermed på det dansk-amerikanske forhold.

● Lande med amerikanske militærbaser eller med amerikansk troppetilstedeværelse som en del af EDI ¹¹

Vigtigste amerikanske militærbaser

Hæren

Søværnet

Flyvevåbnet

Stormagtsrivalisering i resten af verden

Kina-USA-forholdet er den vigtigste relation i verdenspolitikken. Øget stormagtsrivalisering betyder øget militært amerikansk fokus på Kina. Dette både direkte, hen over [Stillehavet](#), og indirekte i form af den forøgede rolle, Kina ses at spille i resten af verden, herunder gennem 'Ét bælte, én vej'-initiativet.

USA er med sin [globale militære rækkevidde](#) militært til stede over stort set hele kloden, hvilket dækker alle tænkelige anvendelsesaspekter for det militære redskab. Fra skarpe operationer i Afghanistan og Mellemøsten til afskrækkelse i Østeuropa og Sydkorea til styrkedemonstrationer i Asien, Stillehavet, Middelhavet og Arktis – og endelig til øvelser i Afrika, Sydamerika og Australien. USA har samtidig en omfattende række militære partnerskaber over hele kloden. Partnerskaberne inkluderer alt fra militærdiplomati til trænings-, økonomi- og materielstøtte til egentlige militære operationer i og med landene – eksempelvis terrorbekæmpelse i Afrika og Mellemøsten. Når det handler om internationale koalitioner, eksempelvis i forhold til terror- og oprørsbekæmpelse i Irak, Afghanistan og Syrien, eller i forhold til maritim bekæmpelse af pirateri og narkotikasmugling ved Afrikas Horn og Adenbugten,

så er det oftest USA, som tager det overordnede ansvar, koordinerer indsatserne og kaster de største økonomiske og militære ressourcer i dem.

Alle de nævnte indsatser sigter primært mod at understøtte USA's sikkerhedspolitiske målsætninger. Men indsatserne har også afledte effekter, som er til gavn for særligt Vesten, herunder Europa – nemlig at ansvaret (og store dele af byrden) i forhold til at håndtere problemer som Kina, Rusland, Nordkorea, international terrorisme og kaos i Mellemøsten primært ligger hos USA og derfor ikke primært påhviler de europæiske lande.

Alle disse relationer til allierede og partnere får tillige en ny strategisk betydning med den forøgede stormagtsrivalisering. Det [geopolitiske](#) sigte tyder på, at USA vil reducere sine indsatser i nogle regioner og øge dem i andre. Nogle vil som tidligere beskrevet blive 'udvidet' og 'styrket' (Asien og NATO), mens andre fortsat vil modtage 'støtte' (Afrika). Atter andre aspekter er ikke nævnt i strategien – eksempelvis nationsopbygning og stabilisering af skrøbelige stater. Samlet peger det på en ændring af balancen i [Vestens overordnede 'håndteringsregnestykke'](#). Der er i strategien ingen tegn på, at USA helt vil forlade områder som eksem-

pelvis terrorbekæmpelse i Mellemøsten, militær støtte til afrikanske lande eller beskyttelse af skibsfarten i Adenbugten. Men intentionen er, at disse indsatser fremover skal reduceres for at støtte strategiens prioriteringer. Pentagons direktiv til den amerikanske Afrikakommando om over de kommende år at reducere antallet af amerikanske specialoperationsstyrker i Afrika med 50 % er et håndgribeligt eksempel på en sådan tilpasning.

Forsvarsstrategiens prioriteringer vil givet få indflydelse på Vestens, herunder Europas globale interesser. Det gælder særligt Afrika og til dels også Mellemøsten, som

har sikkerheds- og stabilitetsproblemer, der skaber store udfordringer for de europæiske lande, blandt andet i form af humanitære kriser, ukontrolleret migration og ustabilitet, som danner grobund for terrorisme. Hvis USA relativt set trækker sig tilbage i disse eller andre områder, vil Europa i endnu højere grad stå over for valget mellem at opgradere sit eget engagement i disse områder eller søge at afskærme sig fra de negative effekter.¹²

*Boeing P-8A Poseidon anti-ubådsfly (t.v.).
Amerikanske styrker i Kenya som en del af
African Partnership Flight Kenya 2019 (t.h.)*

*Amerikansk hangarskib ud for
Alaska i forbindelse med øvelsen
Northern Edge 2019*

Danske konsekvenser

USA's engagement, militære kapaciteter og evne til at agere hurtigt, både politisk og militært, er væsentlige kilder til europæisk og derfor dansk sikkerhed. Det blev senest demonstreret efter Ruslands annektering af Krim, hvor USA inden for kort tid satte sin militære fod ned i Baltikum og efterfølgende har øget sin militære tilstedeværelse i Europa, både i forbindelse med NATO's fremskudte tilstedeværelse mod øst og på amerikanske militærinstallationer i Europa. Derfor har amerikansk forsvarsstrategi stor betydning for Europa og Danmark.

Strategien udfordrer dansk forsvars- og sikkerhedspolitik både gennem NATO og EU, og, mere direkte, bilateralt. På det europæiske niveau sker det som beskrevet ovenfor især i forhold til øgede investeringer i nutiden og fremtiden. Her er det hovedsageligt gennem amerikansk dagsordensætning i NATO, hvor indsatsparathedstemaet (blandt andet med 'fire gange 30'-initiativet) kommer til at kræve opmærksomhed og investeringer. Men det kan også ske i EU, for så vidt som det amerikanske pres for øgede forsvarsbudgetter kommer til udtryk gennem øget kapacitetsudvikling i EU-regi. Det kan forøge det strategiske rationale i at afskaffe det danske forsvarsforbehold.

Strategiens direkte udfordring findes dels i fortsat amerikansk pres for yderligere forøgelse af forsvarsbudgettet, dels i den bilaterale relation mellem USA og Rigsfællesskabet. Amerikansk Arktispolitik, også den militære, er i hastig udvikling. Det er muligt, at USA som følge af strategiens generelle kursændring vil ønske markant at udvide sin militære tilstedeværelse i eksempelvis Grønland. Det kan blive både bekosteligt og opmærksomhedskrævende for Rigsfællesskabet.

Samtidig vil en ændret amerikansk tilstedeværelse i regionerne uden for Europa, ikke mindst Afrika, kunne få konsekvenser for Danmark. Dette ikke mindst, hvis USA reducerer sin tilstedeværelse og sit engagement i nationsofbygning, stabilisering og bekæmpelse af terror og transnational maritim kriminalitet. De europæiske lande vil i så fald skulle 'fylde hullerne'.

Videre er det et spørgsmål hvordan geopolitisk stormagtsrivalisering mellem USA, Kina og Rusland kommer til at påvirke de europæiske landes forsvars- og sikkerhedspolitik i lidt bredere forstand. Vil det øgede amerikanske fokus på Kina og Stillehavet skabe incitamenter til et mere globalt dansk engagement? Vil indsatser i forhold til terrorbekæmpelse og kapacitetsopbygning blive udfordrede af stedfortræderproblematikker? Vil det strategiske samarbejde omkring cyberudfordringerne udvikle sig positivt for Vesten – transatlantisk, europæisk eller multilateralt i små klubber – eller vil landene stå mere alene med en omfattende ny udfordring?

Strategien sætter både velkendte, om end accentuerede, og nye rammer op for dansk forsvars- og sikkerhedspolitik i en mere usikker verden: Stormagtsrivaliseringen driver et behov for øgede investeringer, for større kapacitetskrav i NATO og for transatlantisk sammenhængskraft. Samtidig vil skiftende amerikanske geografiske prioriteringer skabe nye og forskelligartede opgaver og udfordringer for dansk forsvars- og sikkerhedspolitik, i nord, i syd og måske mere globalt.

Noter

- 1 'Compete, Deter, Win' – se 'Summary of the National Defense Strategy of The United States of America'. United States Department of Defense, januar 2018, s. 1.
- 2 Militærbaser i Baltikum og Polen, som benyttes af USA som en del af EDI, er markeret på baggrund af European Deterrence Initiative: the transatlantic security guarantee, juli 2018, s. 8-9:
[http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2018/625117/EPRS_BRI\(2018\)625117_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2018/625117/EPRS_BRI(2018)625117_EN.pdf).
Multinationale battlegroups er markeret på baggrund af NATO's Enhanced Forward Presence, Factsheet, oktober 2019: https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/pdf_2019_10/20191024_1910-factsheet_efp_en.pdf
"USA's ambassade i Polen: https://pl.usembassy.gov/nato_us/"
- 3 *Inter-state strategic competition, not terrorism, is now the primary concern in U.S. National security*. Se 'Summary of the National Defense Strategy of The United States of America'. United States Department of Defense, januar 2018, s. 1.
- 4 'Lines of Effort'. Se 'Summary of the National Defense Strategy of The United States of America'. United States Department of Defense, januar 2018, s. 1.
- 5 Se 'Summary of the National Defense Strategy of The United States of America'. United States Department of Defense, januar 2018, s. 9.
- 6 I strategien benævnt 'The National Security Innovation base' Se 'Summary of the National Defense Strategy of The United States of America'. United States Department of Defense, januar 2018, s. 11.

Billedkilder

Forside: Thule-radaren på Grønland, 19. april 2006. *Foto: U.S. Government Works*

Side 3: Pentagon, det amerikanske forsvarsministerium, i Arlington, Virginia, april 1998. *Foto: Wikimedia commons*

Side 6: Test af droneelimineringsteknologi, 21. marts 2018. *Foto: Lance Cpl. Rhita Daniel*

Side 7: Luftfoto af Ramstein Air Base, 2016-17. *Foto: GeoBasis-De / LVerGeoRP*

Side 8: B-21 Raider. *Foto: U.S. Air Force*

Side 9: Nuværende og forhenværende amerikanske præsidenter og førstedamer til George H. W. Bushs statsbegravelse, 5. december 2018. *Foto: AP News*

Side 9: NATO's nye hovedkvarter i Bruxelles. *Foto: NATO*

Side 10: Fregat Peter Willemoes integreret i amerikansk hangarskibsgruppe. *Foto: 2. eskadre, Søværnet.*

Side 11: Organisationsdiagram for det amerikanske forsvarsministerium og underliggende myndigheder. Modereret version af Fiscal Year 2020 Annual Performance Plan, s. 19 (egen oversættelse).

Side 13 Dragoon Ride, Nachod, Czech Republic, 29. marts 2015.
Foto: Sgt. Caitlyn Byrne, 10th Press Camp Headquarters, U.S. Army.

Side 16: Boeing P-8A Poseidon anti-ubådsfly. *Foto: U.S. Air Force*

Side 17: Amerikanske styrker i Kenya som en del af African Partnership Flight Kenya 2019.
Foto: Master Sgt. Renae Pittman, U.S. Air Force

Side 18: Hangarskibet USS Theodore Roosevelt ud for Alaska, 25. maj 2019. *Foto: Erick A. Parsons, U.S. Navy*

